Súd:	Okresný súd Lučenec
Spisová značka:	21C/91/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6611208288
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Kristina Glezgová
ECLI:	ECLI:SK:OSLC:2013:6611208288.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec samosudkyňou JUDr. Kristinou Glezgovou v právnej veci žalobkyne Z. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Z. XXX/XX, občianke SR, v zastúpení JUDr. Jánom Sitarčíkom, advokátom z AK Lučenec, Dr. Herza 20, proti žalovaným: 1) Ing. Jozef Vajda - Mária Vajdová - JOVA, Zvolen, MDD 1, IČO 30 452 261, v zast. JUDr. Petrom Mihálym, advokátom, AK Lučenec, Jókaiho 121/16, 2) JOVA, s.r.o., Zvolen, MDD 1, IČO 36 401 242, v zast. JUDr. Norbertom Kášom, advokátom, AK Lučenec, Fiľakovská 286 a 3) Železničná spoločnosť Slovensko, a.s., Rožňavská 1, Bratislava, IČO 35 914 939, za účasti QBE Insurance (Europe) Limited, pobočka poisťovne z iného členského štátu, Štúrova 27, Košice, IČO: 36 855 472 ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej 3), v konaní o priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 49 790,88 Eur takto

r o z h o d o l :

Žalovaní 1 a 3 sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- Eur do 30. dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd návrh voči žalovanej 2) z a m i e t a .

Žalovaní 1 a 3 sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyni náhradu trov konania vo výške 3 420,04 Euro.

Žalovaná 1) je povinná zaplatiť žalovanej 2) náhradu trov konania vo výške 790,84 Eur.

Žalovaní 1 a 3 sú povinní zaplatiť štátu trovy konania v sume 59,76 Eur.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa Z. C. sa podaným návrhom domáhala voči žalovaným 1) - 3) náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 49 790,88 Eur. Svoj nárok opierala o tú skutočnosť, že jej manžel Q. C. (ďalej „poškodený“) utrpel dňa 13.06.2009 pracovný úraz, následkom ktorého na mieste podľahol. V dôsledku tejto udalosti prišla žalobkyňa o manžela, ich spoločné tri deti (z toho jedno maloleté) o otca, a tri vnúčatá o starého otca. Celá rodina bola odkázaná na jeho pomoc a jeho vdova zostala jedinou oporou maloletému synovi. Poškodený bol pritom relatívne mladý a zdravý a bol tu predpoklad že by ešte dlho žil. Žalobkyni, jej deťom a rodine boli náhlou smrťou poškodeného spôsobené ťažké depresívne stavy, stratili možnosť ďalšieho vzťahu s človekom, s ktorým všetok svoj voľný čas trávili spoločne. Starší syn prišiel v dôsledku smrti otca o prácu, nakoľko sa musel vrátiť z Čiech aby žalobkyni pomohol okolo domu a v mieste bydliska sa nevie zamestnať. Poškodený bol starostlivým otcom rodiny, aj k predmetnému úrazu došlo pri jeho brigádnickej činnosti ktorou si privyrábal, aby dokázal lepšie zabezpečiť rodinu. O trestnoprávnej zodpovednosti za túto udalosť sa v čase podania návrhu viedlo na tunajšom súde trestné konanie pod sp. zn. 22T 281/2010.

Ohľadne okruhu žalovaných subjektov právny zástupca žalobkyne poukázal na to, že žalovaný 1) bol v čase smrti poškodeného jeho zamestnávateľom, nehoda bola vyšetrovaním Inšpektorátu práce uznaná ako pracovný úraz. Žalovaný 3) bol v rámci vyšetrovania nehody uznaný za spoluzodpovedného za pracovný úraz. Čo sa týka žalovaného 2), tohto žaluje najmä z dôvodu procesnej opatrnosti, resp. nejasného právneho vzťahu medzi žalovaným 2) a osobami P.. A. T. B. R. K.. Tieto osoby boli rozhodnutím súdu v konaní 22T 281/2010 v súvislosti so smrteľným pracovným úrazom poškodeného uznaní za vinných z trestného činu usmrtenia podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona, nie je však zrejmé, či tieto osoby boli v pracovnom pomere so žalovaným 1) alebo 2).

Žalovaný 1) na pojednávaní v zásade uznal svoju zodpovednosť za pracovný úraz, zdôraznil však, že aj sám poškodený sa dopustil pochybenia a porušenia predpisov. Okrem toho vyjadril nesúhlas so závermi správy Generálneho riaditeľstva železníc SR o pracovnom úraze a túto považuje za tendenčnú a účelovú s cieľom vyviniť sa z podielu na zodpovednosti za smrti poškodeného. Neskôr v priebehu konania namietol svoju pasívnu legitimáciu, pričom argumentoval tým, že pracovnoprávny vzťah medzi ním a poškodeným nevznikol, nakoľko pracovná zmluva medzi nimi nebola uzavretá, keďže zmluva nebola právne perfektná, keďže nebola podpísaná.

Žalovaná 2) v priebehu konania namietala svoju pasívnu legitimáciu. Uviedla, že poškodený bol v momente pracovného úrazu v pracovnom pomere so žalovaným 1). Žalovaná 2) je síce personálne prepojená so žalovaným 1), avšak reálne nikdy nevykonávala žiadnu ekonomickú činnosť a nikdy nebola v pracovnom alebo v obdobnom pomere s poškodeným. Žiada preto konanie voči nej zastaviť.

Žalovaná 3) na pojednávaní zdôraznila, že subjekt „Železničná spoločnosť Slovensko a.s.“ je poskytovateľom prepravy na železnici a treba ho odlišovať od subjektu „ŽSR Slovensko a.s.“, ktorý je správcom tratí a železničnej infraštruktúry. Čo sa týka samotného priebehu úrazu poškodeného, v trestnom konaní už bolo právoplatne rozhodnuté o zodpovednosti dvoch zamestnancov žalovaného 1) P.. A. T. B. R. K. a ešte stále prebieha trestné konanie proti rušňovodičovi N. E., ktorý je zamestnancom žalovaného 3). Ďalej namietala výsledky vyšetrovania pracovného úrazu, resp. nehody na trati, ktoré boli uvedené v Správe Generálneho riaditeľstva železníc Slovenskej republiky zo dňa 13.06.2009. Ku nehode podľa názoru žalovanej 3) malo dôjsť aj v priamej súvislosti s nesprávnym postupom zamestnanca Železnice Slovenskej republiky, a.s. (ďalej „ŽSR“). K nehode došlo počas výmeny podvalov, ktorú prácu si od žalovaného 1) objednala ŽSR Počas priebehu prác došlo zo strany zamestnancov ŽSR k viacerým pochybeniam, v dôsledku ktorých rušňovodič Vojtech Kocka (zamestnanec žalovanej 3) nebol informovaný o tom, že sa na trati sa nachádzajú pracovníci a ten neprispôsobil jazdu uvedenj okolnosti.

V priebehu pojednávania do konania na základe návrhu žalovanej 3) pristúpil ako vedľajší účastník na strane žalovanej 3) spoločnosť QBE Insurance (Europe) Limited, pobočka poisťovne z iného členského štátu, ktorá preukázala právny záujem na výsledkoch konania, nakoľko žalovaná 3) je v ich spoločnosti poistená pre prípad škody, o akú sa jedná v tomto konaní. Žalobkyňa ako aj žalovaní 1) a 2) so vstupom vedľajšieho účastníka súhlasili.

Súd k veci vypočul svedkov P.. A. T. a R. K., ktorí boli v čase nehody po pracovnoprávnej stránke zamestnancami žalovaného 1) na základe dohody o vykonaní práce. Títo popísali okolnostiam nehody a zhodne uviedli, že zodpovednosť na smrteľnom úraze poškodeného Q. C. nesie rušňovodič N. E., ktorý podľa výpovede uvedených nešiel svedkov predpísanou rýchlosťou ale podstatne rýchlejšie a nevenoval dostatočnú pozornosť trati.

K okolnostiam priebehu nehody bol vypočutý aj svedok N. E.. K veci uviedol najmä to, že sa sám necíti byť zodpovedný za smrť poškodeného. Ako rušňovodič viedol v čase zrážky vlak obvyklým spôsobom a rýchlosťou tam, kde nemal hlásené práce na trati. Na pohyb pracovníkov na koľajišti nebol upozornený ani výpravcom na poslednej železničnej zastávke v Hajnáčke, ani prenosným dopravným značením a ani on sám žiadne osoby na trati nevidel a ani nezaregistroval, že by zrazil človeka. Zdôraznil, že

ohliadka ním riadeného rušňa nasvedčuje tomu, že priamo nezrazil poškodeného, lebo na rušni neboli biologické stopy, ale koľajové vozidlo zn. Geismar, ktorú robotníci nestihli zložiť úplne z koľajníc. Svedok namietol výsledky šetrenia nehody, podľa jeho názoru sa s miestom činu manipulovalo, resp. boli vymenené stroje zn. Geismar, aby vzniklo zdanie inom mieste nehody, kde mal už predpísanú pomalú jazdu. Výpravca ho mal pred odchodom zo stanice aspoň ústne upozorniť na robotníkov pobývajúcich v tom čase v priestore trate, čo opomenul urobiť.

K okolnostiam nehody a výsledkom jej vyšetrovania bol vypočutý zamestnanec Inšpektorátu práce Banská Bystrica P.. A. D.. Svedok k veci uviedol, že trvá na svojich záveroch uvedených v protokole o vyšetrení príčin smrteľného úrazu zo dňa 26.08.2009. Ku vzniku smrteľnej nehody podľa jeho záverov viedlo zavinenie troch subjektov, konkrétne zamestnávateľa poškodeného (žalovaného 1), Železničnej spoločnosti Slovensko a Železníc Slovenskej republiky. Všetky tri subjekty porušili určitú povinnosť a v spoločným dôsledkom týchto porušení došlo k smrti poškodeného. Zdôraznil, že proti zisteniam ktoré uviedol v protokole, boli podané námietky zo strany ŽSR, s týmito sa vysporiadal, ŽSR však opakovane podávala opravné prostriedky a vo veci bolo neskôr vypracovaný nový protokol.

Vypočutý bol aj svedok C.. U. K., ktorý sa ako autorizovaný bezpečnostný technik a špecialista na železnicu a bezpečnosť práce pri železnici zúčastnil vyšetrovania nehody. Uviedol, že trvá na záveroch protokolu zo dňa 26.08.2009. Vie, že ŽSR podali vo veci námietky proti výsledkom šetrenia a teraz sa vec prešetruje znova, takýto postup však považuje za vysoko neštandardný a nikdy sa s ničím podobným nestretol. Zodpovednosť ŽSR spočíva podľa neho jednoznačne v tom, že výpravca mal pred odchodom vlaku aspoň neformálne upozorniť vlakvedúceho na robotníkov v priestore trate. Čo sa týka zodpovednosti ostatných subjektov, pridŕža sa záverov protokolu tak, ako sú v ňom uvedené.

Súd k veci vypočul žalobkyňu. Tá uviedla, že manžel jej bol v živote veľkou oporou a poriadny, staral sa o rodinu, pomáhal jej s maloletým synom, ktorý je postihnutý. Vykonával všetky práce okolo domu, snažil sa čo najlepšie zabezpečiť rodinu. Aj nehoda sa stala počas brigádnických práce, ktoré vykonával popri riadnom zamestnaní, aby si privyrobil. Po jeho smrti sa úplne zrútila, zmenil sa jej celý život, musí sa stále liečiť na psychické problémy. Smrť otca veľmi ťažko znášajú aj ich deti. Syn Q. sa musel vrátiť z Čiech, aby jej pomohol okolo domu, postarať sa o drevo a pod., čím prišiel o prácu, ktorú tam mal a tu na okolí sa nevie zamestnať. Ani ona si nevie nájsť prácu, lebo sa musí starať o maloletého syna a pracovať by mohla len na čiastočný úväzok v dopoludňajších hodinách, kedy je syn v škole. Kým poškodený žil, on sa staral o peniaze pre rodinu a ona sa vedela starať o domácnosť a najmä o maloletého syna. Ona teraz poberá vdovský dôchodok vo výške 250 Euro a syn sirotský vo výške 170 Euro.

Ďalej súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom na začatie konania čl. 1-5, rozsudkom Okresného súdu Lučenec čl. 7-8 o odsúdení obžalovaného P.. T. B. R. K., vyjadrením žalovanej 3) čl. 14-15 o námietke pasívnej legitimácie, vyjadrením Železníc Slovenskej republiky porada k priecestiam čl. 35, vyjadrením žalovaného 3) čl. 39-45, vyjadrením Sociálnej poisťovne Zvolen, že Q. C. bol zamestnaný ako dohodár u Jozefa Vajdu čl. 47, prihlasovacím lístkom čl. 48, vyjadrením žalovaného 3) čl. 49-56, protokolom Inšpektorátu práce Banská Bystrica čl. 57-65, námietkami Železničnej spoločnosti Slovensko, a.s., čiže žalovanej 3) čl. 66-68, dohodovou o vykonaní práce čl. 76 ohľadne P.. A. T. B. R. K. u žalovanej 1) čl. 76-77, registračným listom fyzickej osoby čl. 78-79 R. K. B. P.. A. T., zmluvou o poskytnutí služby čl. 90-92, vyjadrením Železníc SR Bratislava - protokol kópií o odovzdaní staveniska za účelom výmeny betónových podvalov čl. 94-95, Oblastným riaditeľstvom Zvolen čl. 100 -104, správou Generálneho riaditeľstva odboru bezpečnosti a Inšpekcie Bratislava čl. 108-119, prehľadom návestí č. 127-130, Inšpektorátom práce Banská Bystrica čl. 142, protokolmi k úrazu a aj so stanoviskami Inšpektorátu práce spolu s vyjadreniami, rozsudkom Okresného súdu Lučenec o odsúdení obžalovaného N. E. čl. 149-157 - právoplatný 3. 10. 2012 spolu s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica 4To/57/2012 zo dňa 3. 10. 2012, výškou mzdy Q. C. zo strany Železníc SR čl. 166, správou o povesti Mesta Fiľakovo čl. 168, Sociálnou poisťovňou, pobočka Zvolen čl. 169 o tom, že Q. C. bol v databáze evidovaný ako zamestnanec - dohodár od 6. 6. 2009 do 13. 6. 2009 u Jozefa Vajdu Zvolen, IČO: 30452261, Sociálnou poisťovňou, pobočka Zvolen čl. 170 o výške jednorázového odškodnenia manželky a syna úrazovou rentou - potvrdením o tom, že nebohý bol evidovaný ako dohodár u Jozefa Vajdu čl. 171 - prihlasovací lístok, vyjadrením právneho zástupcu žalobkyne čl. 178-180, potvrdením

o návšteve pedopsychiatrickej ambulancie E. C. čl. 181, rodným listom E. C.Š. čl. 182, potvrdením zo psychiatrickej ambulancie MUDr. P. o návšteve žalobkyne čl. 183, rozsudkom Okresného súdu Topoľčany čl. 184-188, návrhom na vstup poisťovne ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej 3) čl. 196 a kópiou sobášneho listu žalobkyne a nebohého Q. C. čl. 198 a s protokolom Inšpektorátu bezpečnosti práce Banská Bystrica zo dňa 26. 8. 2009.

Súd bol pri posudzovaní skutkového stavu viazaný výsledkami dokazovania v trestom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 22T 281/2010. Rozsudkom Okresného súdu Lučenc č.k. 22T 281/2010 - 942 zo dňa 08.02.2011 súd uznal za vinných obžalovaných P.. A. T. B. R. K., ktorí inkriminovaného dňa vykonávali práce na základe dohody o vykonaní práce u žalovaného 1) a to z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods.1, 2 písmeno a/ Trestného zákona. Uvedeným rozsudkom okresného súdu Lučenec č. k. 22T 281/2010-1103 zo dňa 03. 05. 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 4To 57/2012 zo dňa 03.10.2012 bol obžalovaný N. E., zamestnanec žalovaného 3), taktiež uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona.

Podľa § 420, ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.

Keďže bol súd v zmysle § 135 O.s.p. zo zákona viazaný vyššie uvedenými rozsudkami, ktoré stanovili trestnoprávnu zodpovednosť zamestnancov, resp. osôb v inom pracovnoprávnom postavení (dohoda o vykonaní práce) u zamestnávateľov, ktorými zamestnávateľmi boli žalovaní 1) a 3), mal súd za preukázané, že subjektmi zodpovednými za neoprávnený zásah objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu sú žalovaní 1) a 3).

Súd pri určovaní zodpovednosti za spôsobenú nehodu, pri ktorej zahynul poškodený, vychádzal teda zo záverov vykonaného dokazovania vo vyššie citovanom trestnom konaní, ale tiež z Protokolu o vyšetrení príčin smrteľného pracovného úrazu č. IBB-96-12-2.6/P-J103-09 zo dňa 26.08.2009 vydaného Inšpektorátom práce Banská Bystrica (ďalej „Protokol“), zo Správy o uzatvorení veľkej nehody kategórie A-5, č. 01302)2009 - O 440/21)4163 zo dňa 31.07.2009 vydanej Generálnym riaditeľstvom ŽSR, odbor bezpečnosti a inšpekcie (ďalej : „Správa ŽSR“) a z výpovede svedkov P.. A. D.E. B. C.. U. K.. Všetky tieto dôkazy sa jednoznačne zhodovali čo do zodpovednosti žalovaného 1).

Výpovede svedkov P.. A. T. B. R. K. boli v priamom rozpore s výsledkami dokazovania v ich trestnom stíhaní, v Protokole a v Správe ŽSR, ktoré spoľahlivo určili, že majú zodpovednosť na smrti poškodeného. Súd sa s týmto rozporom vysporiadal v zmysle § 135 ods. 1 O.s.p, podľa ktorého je súd pri hodnotení dôkazov viazaný súvisiacim rozhodnutím v trestnom konaní čo sa týka právnej kvalifikácie protiprávneho konania a určenia zodpovednosti za takéto konanie.

Čo sa týka žalovaného 3), aj u toho všetky dôkazy určujú zodpovednosť tohto žalovaného. Súd pripúšťa, že najmä medzi závermi Protokolu a Správy ŽSR sú podstatné rozdiely týkajúce sa miery zavinenia žalovaného 3), resp. že Protokol okrem žalovaného 3) uvádza ako zodpovedného za smrteľný úraz aj ŽSR, ktorého však ako spoluzodpovedného za nehodu nestanovuje Správa ŽSR. Fakt zodpovednosti žalovaného 1) aj žalovaného 3) však bol jednoznačne preukázaný všetkými vyššie uvedenými dôkazmi.

Súd preto vo výroku rozsudku žalobkyni priznal nárok voči žalovaným 1) a 3). Miera zavinenia žalovaného 1) je všeobecne nesporná a súd sa stotožnil so závermi Protokolu a Správy, ktoré sa zhodne vyjadrujú že žalovaný zodpovednosť na nehode má. Potencionálne spornou je tu otázka o prípadnej miere spoluzavinenia zo strany ŽSR. Nakoľko však ŽSR neboli v tomto konaní v postavení žalovaného, súd sa touto otázkou ďalej nezaoberal.

Čo sa týka námietky žalovaného 1), kde tento namietal svoju pasívnu legitimáciu, súd vychádzal zo správy Sociálnej poisťovne zo dňa 05.12.2012, podľa ktorej bol poškodený vedený ako zamestnanec na dohodu pre žalovaného 1) a to od 06.06.2010. Pracovný pomer poškodeného a žalovaného 1) preto pokladá súd za nepochybný. Súd sa vysporiadal aj s námietkou, že poškodený sa podľa názoru žalovaného 1) tiež dopustil pochybení, a to tak, že vychádzal zo záverov Protokolu a Správy ŽSR, ktoré zhodne uvádzajú, že na strane poškodeného nebolo zistené žiadne zavinenie.

Naopak, čo sa týka žalovaného 2), súd akceptoval jeho námietku nedostatku pasívnej legitimácie. Žalobca nepreukázal žiaden právny vzťah medzi poškodeným a žalovaným 2), žalovaný 2) sa žiadnym spôsobom na smrti poškodeného nepodieľal. Preto súd žalobu proti nemu zamietol.

Záverom sa sluší uviesť, z akého dôvodu súd nepripustil dokazovanie navrhované žalovanou 3) smerujúce na preukázanie zavinenia ďalšieho subjektu, ktorým mali byť ŽSR. Podrobnejšie skúmanie prípadného podielu na spôsobení nehody zo strany ŽSR totiž v tomto konaní nemá praktický vplyv na rozhodnutie pri súčasnom preukázaní zodpovednosti u žalovaných 1) a 3) za situácie, keď žalobca ako dominus litis ŽSR ako pasívne legitimovaného neoznačil. Súd totiž v sporovom konaní je vždy viazaný návrhom, a teda aj okruhom pasívne legitimovaných, a teda nemá dôvod zaoberať sa inými subjektmi ako sú žalobcom označení žalovaní. Práve na tomto základe súd z dôvodov hospodárnosti konania nepripustil výsluch Z. Z., výpravcu Železničnej stanice Hajnáčka, ktorý bol navrhnutý na vypočutie ako svedok na preukázanie zodpovednosti ďalšieho subjektu, konkrétne ŽSR a preto súd ani pojednávanie neodročil.

Žalobkyňa svoj návrh na priznanie nemajetkovej ujmy oprela o preukázanie tej skutočnosti, že zavineným konaním žalovaných došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka a v zmysle § 13 cit zákona sa domáhala náhrady spôsobenej neodstrániteľnej nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 49 790,88 Eur.

Podľa § Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) má fyzická osoba právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13, ods.1), 2)3) OZ má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Súd je toho názoru, že u žalovanej bola táto podmienka splnená, a to vzhľadom k závažnosti nemajetkovej ujmy, ktorú utrpela a k okolnostiam a následkom prípadu. Náhradu nemajetkovej ujmy tu súd nepovažuje len za hmotnú satisfakciu, ale aj za gesto slušnosti a spravodlivosti, keď subjekty, ktoré sa priamo podieľali na smrti poškodeného, aspoň finančne zmiernia následky tohto zásahu do jeho práv, ktoré nastali na strane jeho rodiny.

Súd je toho názoru, že tu ide vážne a zásadné narušenie osobnostných práv chránených ustanovením § 11 a nasl. OZ, konkrétne práva na súkromie, ktorého súčasťou je aj rodinný život zahŕňajúci právo fyzickej osoby vytvárať, udržiavať a rozvíjať vzájomné vzťahy a v ich rámci uplatňovať vlastnú osobnosť. Predpoklady na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy súd odvodil od ustanovení § 13 ods. 2 OZ, nakoľko zásah do života žalobkyne a jej rodiny je trvalý a neodstrániteľný.

Pri stanovení výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal súd zo závažnosti spôsobenej ujmy a z okolností, za ktorých k porušeniu práva prišlo. Priznanú sumu 25 000,- Eur súd považuje

za primeranú okolnostiam zásahu do práv poškodeného, jeho sociálneho a ekonomického postavenia a reálnych možností, ako by poškodený mohol svojej rodine pomáhať najmä po materiálnej stránke. Okrem tejto relatívne ľahko určiteľnej ekonomickej otázky, to je materiálne vyčísliteľnej strate na zárobku poškodeného a jeho finančného prínosu do rodiny ako osoby, ktorá vedela vykonávať rôzne mužské práce v domácnosti, ktoré sú inak finančne náročné, tu bola aj otázka straty, ktorú utrpela žalobkyňa po stránke emočnej a zdravotnej, kde súd musel uplatniť voľnú úvahu. Žalobkyňou uplatnenú sumu 49 790,88 € súd považoval za neprimerane vysokú, najmä ak sa zohľadní, že aspoň do istej miery je materiálne zabezpečenie pozostalých po poškodenom upravené platbami v rámci systému sociálneho zabezpečenia. Na druhej strane súd jednoznačne uznáva, že smrťou poškodeného bol značne narušený život žalobkyne a vlastne celej jej rodiny. Žalobkyňa trpí psychickou traumou, prudko sa jej znížila životná úroveň, rodina stratila nie len živiteľa ale aj osobu, ktorá veľkou mierou pomáhala v chode domácnosti a bola oporou v rôznych situáciách. Maloletý syn taktiež trpí psychickými problémami spojenými so smrťou otca, musí sa liečiť, starší syn musel odísť z práce zo zahraničia a teraz sa nevie zamestnať na trhu práce. Život celej rodiny sa teda odrazu zmenil. Išlo o zmenu náhlu, nečakanú a celkovo sa značne zhoršila materiálna aj sociálna situácia celej rodiny. Pri určovaní výšky náhrady súd zohľadnil aj okolnosti, za ktorých došlo k smrti poškodeného, najmä na to, že sa zo strany žalovaných nejednalo o úmyselne spôsobenú ujmu, ale že tu šlo o súbeh viacerých relatívne malých porušení predpisov a nedbanlivostných konaní, ktoré však spoločne vyústili do smrti poškodeného.

Výrok o trovách vo vzťahu k žalovaným 1) a 3) vychádza z ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Žalobkyňa síce nebola v plnej miere úspešná, výška plnenia, na ktoré boli nakoniec žalovaní zaviazaní však v plnej miery závisela od úvahy súdu. V zmysle vyššie citovaného ustanovenia jej preto súd priznal náhradu trov vo výške vyčíslenej v zmysle citovaného ustanovenia.

Právny zástupca žalobkyne si uplatnil trovy právneho zastúpenia spolu vo výške 4 408,90 Eur. Pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal z hodnoty sporu tak, ako bol podaný návrh, t.j. 49 790,88 Eur a nie 25 000,-Eur b zmysle priznanej výšky náhrady podľa § 142 ods. 3 O.s.p.. Súd v zmysle vyššie citovaného ustanovenia trovy advokáta vypočítal sám s prihliadnutím na vyúčtovanie, ktoré k veci predložil právny zástupca žalobkyne. Pri priznanom plnení vo výške 25 000,-Eur je v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. základná sadzba tarifnej odmeny 419,94 Eur. Odmenu advokáta súd preto určil vo výške 3 420,04 Eur. Táto pozostáva z odmeny za 8 úkonov právnej služby po 419,94 Eur a náhrad za tzv. režijný paušál 4x vo výške 7,41 €, 2 x vo výške 7,63 € a 2x vo výške 7,814 €, spolu teda 3 420,04 Euro. Súd žalobkyni nepriznal náhradu trov za zastupovanie na odročenom pojednávaní dňa 21.01.2013, lebo toto pojednávanie bolo zmarené práve v dôsledku toho, že právny zástupca žalovanej až v podaní, ktoré súdu doručil v piatok 18.01.2013 o 13.20 hod oznámil, že na pojednávanie v pondelok 21.01.2013 o 9,00 hod je potrebné pre žalobkyňu zabezpečiť prekladateľa z maďarského jazyka, nakoľko táto nie je schopná na pojednávaní vypovedať v jazyku slovenskom. A to napriek tomu, že o potrebe vypočuť žalobkyňu vedel jej právny zástupca už od 02. 01. 2013, kedy obdržal predvolanie na pojednávanie. V takto krátkom čase pritom súd nebol schopný zabezpečiť prekladateľa a pojednávanie preto muselo byť odročené výlučne zavinením právneho zástupcu žalobkyne. Nakoľko tieto trovy vznikli výlučne zavinením strany žalobkyne, súd jej náhradu trov ktoré vznikli v súvislosti s týmto odročeným pojednávaním nepriznal.

Vo vzťahu k náhrade trov účastníka 2) súd vychádzal z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Žalovaný 2) bol voči žalobkyni v plnej miere úspešný, a preto mu súd priznal náhradu trov konania, na ktorú zaviazal navrhovateľku.

Právny zástupca žalovaného 2) si uplatnil trovy podľa § 10 ods. 8 Vyhl. č. 655/2004 HZ. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení zmien a doplnkov. Právny zástupca uplatnil trovy za 8 úkonov právnej služby po 91,29 € a režijný paušál 4x vo výške 7,41 €, 2 x vo výške 7,63

€ a 2 x vo výške 7,814 €, spolu teda 790,84 €. Súd jeho vyúčtovanie trov preskúmal, zistil že tieto trovy boli účelne vynaložené v zmysle vyššie citovaného § 142 ods. 1, kedy právny zástupca uplatnil trovy právneho zastúpenia nie vyššie, než na aký má nárok, a preto mu súd ich náhradu priznal v uplatnenej výške.

Výrok týkajúci sa povinnosti žalovaných nahradiť štátu trovy konania vo výške 59,76 Eur vychádza z ustanovenia § 148 ods. 1, podľa ktorého má štát právo na náhradu trov, ktoré platil. V tejto veci súd uhradil náklady tlmočenia na pojednávaní dňa 30.01.2013 vo výške 59,76 €, má preto nárok na ich náhradu voči účastníkom, ktorí neboli vo veci úspešní.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Lučenec, Dr. Herza 14, 984 37 Lučenec

Podľa § 205 ods. l O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáhať.

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde, a aby každý účastník dostal jeden rovnopis odvolania. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 205 ods.2 O. s. p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 221 ods. l súd rozhodnutie zruší, len ak:

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,

h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.